
Дмитро Вирський

**З ГЕТЬМАНЩИНИ ДО НОВОРОСІЇ:
СПРАВА ІЗ ПІКІНЕРІЄЮ
НА КРЕМЕНЧУЧЧИНІ 1764 р.**

Утворення Новоросійської губернії 22 березня 1764 р. продовжило забарвлені ідеями Просвітництва імперські соціальні та адміністративні експерименти російського уряду. Організована як військовий округ, губернія складалася з Нової Сербії, Новослобідського козацького поселення, Слов'яносербії, Української лінії, 13 сотень Полтавського та 2 (Кременчуцької і Власівської) Миргородського полків, а також Бахмутського повіту. Населення губернії було воєнізованим і приписаним до гусарських і пікінерських полків. На кінець 1765 р. Новоросія складалася з Єлисаветградської провінції (Чорний і Жовтий гусарські полки*, Єлисаветградський пікінерський полк і новопоселені слободи розкольників), Катерининської провінції (Донецький і Дніпровський пікінерські полки, державні слободи Нові й Малі Водолаги, Українська лінія, що мала 21 слободу однодвірців) і Бахмутського повіту (Бахмутський і Самарський гусарські полки, Луганський пікінерський полк, державні і поміщицькі села).

* * *

Про те, як відбувалося переведення Кременчука та околиці з Гетьманщини до Новоросії та формувався Дніпровський пікінерний полк, і піде мова у цій статті. Зрештою, вона генетично продовжує тему козаччини на Кременчуччині, досліджену мною у двох виданнях монографії з історії краю до 1764 р.¹

Попередньо згадаємо, що специфічний реформістський курс імперської Росії прийнято пов'язувати з іменем Катерини II (1762-1796). За її правління були реорганізовані російська адміністрація та ціле суспільство, внаслідок чого, зокрема, ліквідовані були й

* Штаб-квартирою останнього і центром 1-ї роти був *Крюків*. Назва полку походить від кольору частин уніформи: як і Чорний гусарський та Єлисаветградський пікінерський, Жовтий гусарський полк мав білий верхній одяг (кафтани та епанчі), а нижній одяг (камзол і штани) був жовтого кольору.

¹ *Вирський Д.* «Українне місто»: Кременчук від заснування до 1764 р. – К., 2004. – 436 с.; *Його ж.* «Українне місто»: Кременчук від заснування до року 1764-го. – 2-ге вид., випр., доп. – К., 2011. – 681 с.

«недогарки» української автономії. Так, уже рік заснування Новоросії, що суттєво обкраювала землі Гетьманщини та Запорозької Січі, став і роком скасування гетьманства в Україні.

Ставлення кременчужан до нового урядового проекту – утворення Новоросійської губернії – суттєво різнилося, причому напряму залежно від соціального статусу. Міщанські і купецькі кола, ще як з'явилися перші чутки про нову губернію, направили депутатів до С.-Петербургу з проханням про приєднання міста до неї і навіть zorganizували святкове гуляння, коли це прохання задовольнили². 6 вересня 1764 р. Кременчук увійшов до складу Новоросійської губернії.

Утім, на той час не міщани з купцями, але численні козаки становили основу місцевого суспільства. Останні ж на перспективу позбавлення традиційного статусу і переведення в *пikінери*, себто нові поселенські війська, реагували переважно негативно³. На правобережній Кременчуччині, у Новослобідському козацькому полку, що перетворювався на Єлисаветградський пікінерський полк з центром у Міщуриному Розі, в 1764 р. відбулися заворушення.

На території ж Гетьманщини «головний командир» Новоросійської губернії О.П.Мельгунов вдався до популістських методів агітації, цілком ігноруючи існуючу козацьку адміністрацію. На папері мельгуновських маніфестів умови пікінерської служби мали певну привабливість, як для козацьких старшин, яких прирівнювали до російських офіцерів, так і для збіднілих козаків і селян. Так, в них обіцялось, що буде «земля всякому от первого до последнего каждому особо отмежевана и в вечно-потомственное владение утверждена. Вся земля разделяется на три звания. Первое звание – земля военных людей – никогда никакого платежа не будут давать. Второе звание – государственных поселян – также каждому особо отделена и вечно во владении утверждена; по прошествии льготных лет платитъ по числу земли малую подать. Третье звание – помещичья, т.е. владельческая, – также каждому отделена и вечно утверждена; платитъ противу поселян в-полы [себто в половину – Д.В.]. Вину и соли вольная продажа. Никто никогда неволею в службу взят не будет. Те, которые в службе находится будут, всегда, когда только захочет, может получить от службы увольнение. Гусарские и пикинерские полки равно старшинство с армейскими имеют. С поселян, т.е. с посполитых, никакого денежного платежа в казну, кроме что с числа земли по 5 коп. с десятины, а более ничего ни с хлеба, ни с волов никогда не будет требовано; оные жители будут слыть государственными поселянами и никогда никому во владение отданы не будут. Кто из пустых земель населит людьми, тому та земля вечно утверждается. Кто порожнюю

² Полное собрание законов Российской империи. – СПб., 1830. – Т.16 (1762-1765 гг.). – С.894-895.

³ Полное собрание законов Российской империи. – Т.16. – С.803.

землю засеет лесом и окопает рвом, такая часть земли, как бы велика ни была, отдается тому в вечное владение. Кто наwerbует в службу в гусарский или пикинерский полк, те получают за то чины, а именно набирать за чины: за майорский 300 чел., за капитанский – 150, поручичий – 80, прапорщичий – 60, вахмистра – 30, а если на поселение, то поселян вдвое больше числом противу военных считать. Земля, определенная каждому рядовому пикинеру и поселянину – 30 дес. Военнослужащие по отставке от службы по свою смерть, также и по смерти их оставшиеся жены и дети пользуются теми же преимуществами, равно как и в службе состояли, т.е. с данной им земли никогда никаких податей в казну брано не будет»⁴. Як побачимо нижче, обіцянки, зокрема про добровільність служби та вільний вихід з пікінерії, так і залишились на папері.

Та попри такі обіцянки-«цяцянки» набір пікінерів йшов туго⁵. Мельгунову ж був потрібний швидкий успіх. Адже запланований вербунок в 3 пікінерських полки мав дати 15 468 осіб⁶. Відтак, вже не церемонячись, сотенні округи Полтавського і Миргородського полків одна за одною, без жодних на те підстав, оголошувались приєднаними до нової губернії і пікінерії ...за добровільної згоди населення.

Історія приєднання Кременчуцької і Власівської сотень Миргородського полку до Новоросії, за викладом історика Д.Міллера⁷, з точки зору місцевих козаків, виглядала таким чином. У 1764 р., в часи заснування нової губернії, козаки кременчуцької сотні Максим Некраса, Сила Іванов і Іван Пишний скаржились тогочасному своєму полковнику Федору Остроградському в Миргород:

«сего Августа 16 сотник Кременчугский Яков Гаврилов⁸ призвал нас и многое число товарищей наших козаков в собственный свой дом, в котором был с ним только остающий от его высокопревосходительства генерал-поручика Мельгунова капитан Данило Иванов, уговаривал нас, чтоб мы все обще

⁴ Цит. за: *Миллер Д.* Пикинерия // Киевская старина. – 1899. – №12. – С.308-309. Про резонансність цього маніфесту О.Мельгунова говорить те, що його цілком внесено і до такої тогочасної української історіографічної пам'ятки як «Короткий опис Малоросії» (у списку Федора Маньківського з 1776 р.), див.: Короткий опис Малоросії (1340-1776). – К., 2012. – С.162-163.

⁵ Справу з 1764 р. про запис козаків і посполитих до Дніпровського пікінерного полку див.: ЦДІАУК, ф.51, оп.3, т.11, спр.18492 (97 арк.).

⁶ *Миллер Д.* Вказ. праця. – С.303.

⁷ Там само. – С.315-320.

⁸ *Гаврилов Яків Федорович* (1722 або 1725 – 1778) – син кременчуцького сотника, значковий товариш Миргородського полку (1747), сотник кременчуцький (1748-1764), ротмістр Дніпровського пікінерного полку (1764-1767), майор (секунд-майор?) (1768), прем'єр-майор (1771-1772), підполковник Єлизаветградського пікінерного полку (1773-1778).

из-под малороссийской команды удалились, а подписались бы под некоторым письменным обовязательством со всею сотнею Кременчугскою и грунтами и угодьями под ведение Новороссийской губернии, обнадеживая, яко всякому, в прибавок к имеющимся в нашем теперешнем владении грунтам, по многому числу за р. Днепром находящейся земли отведено будет к вечному владению, почему мы и купно до 60 сотнян говорили ему: ежели имеется о заверстании нас под Новороссийскую губернию Высочайший Е[я]. И[мператорского]. В[еличества]. указ, то просим нам с товарищи всей сотни козакам и прочим жителям оный объявить. Напротив чего сотник сказал: 'только де подпишется, желаете ли быть под Новороссийской губернией, то и указ ваш объявлен будет'. После чего как от нас с товарищи с многократным подтверждением объявлено было ему, сотнику, сие, что мы, будучи природные малороссыяне, ни в каково другое название от своей воли приступить не желаем, то помянутый капитан Иванов сказал ему, сотнику: 'поэтому де ты, Яков Федоров, остался', напротив которой капитана речи и он, сотник, сказал: 'я де и сам теперича, как вижу, проиграл', и затем сотник велел нам всем с товарищи из дому своего отходить. Будучи ж он, сотник Гаврилов, пред тем от 15 августа подписан с обовязательством быть под владением Новороссийской губернии и определен уже в пикинерский полк ротмистром, всепрежнейшим старательством своим приохотил подписаться и кременчугских старшин: атамана сотенного Оболонского⁹, асаула Собецакого¹⁰, хорунжаго Гореславца¹¹, писаря Семенова¹², атамана походнаго Велишаного¹³ да канцеляриста Очередка¹⁴ и бывших атамана походнаго Яковлева¹⁵, хорунжого

⁹ *Оболонський Опанас* – кременчуцький сотенний отаман (1757, 1763-1764). Не виключено, що він міг бути родичем відомого генерального бунчужного Дем'яна Васильовича Оболонського (мав великі маєтності в Горошині на Сулі). У пікінерах Опанас Оболонський став поручиком (згадка з 22.III.1767 р.). За ревізією 1783 р. згаданий як ротмістр та власник 32 душ підданих у Кременчуцькій окрузі. Його сином був *Артем Оболонський* – корнет і смотритель державних поселень Кременчуцької округи (1777-1778), поручик (1786) і капітан (1795).

¹⁰ *Собецький Василь Захарович* (1712 – після 1767) – кременчуцький сотенний осавул (1764), прапорщик (1767). 1780-1783 рр. у Кременчуці згадується ще військовий товариш *Максим Собецький*, отже хтось із цього старшинського роду лишився під урядом Гетьманщини. 1791-1793 і 1795 рр. як засідатель кременчуцького уездного суду згадується капітан *Євстафій Собецький*.

¹¹ *Гориславець Семен* – кременчуцький сотенний хорунжий (1762-1764).

¹² *Семенов Андрій* – кременчуцький сотенний писар (1764).

¹³ *Вільшаний (Ольшаний, Ольшанський) Лук'ян* – кременчуцький походний отаман (1764), прапорщик (1767).

¹⁴ *Очередко (Очередько) Василь* – кременчуцький сотенний канцелярист (1763-1764).

¹⁵ *Яковлев Андрій* – кременчуцький сотенний осавул (1757), сотенний походний отаман (перед 1764), прапорщик (1767).

Терентієва¹⁶ с сыном его Петром¹⁷ да козаков 9 чел., а прочие кременчугские сотняне, в том числе и мы, что на подговор его, сотника, не склонялись, то он, сотник, злясь и всеудобовозможными мерами стараясь, как бы сделанное им о бытии сотнянам кременчугским под объявленною губерниею обязательство привести в безпорочное исполнение, умыслили козакам кременчугским, равно и нам, запретить в базарных коморах и вдомах никаким промыслом не торговать и прочим утеснять, склоняя к подпису, а сверх того в таково, почитать всех, кременчугских сотнян в замешательство привел, что в нынешнее самонужнейшее ко упрятанию хлеба время принуждены лишиться и по разным от домов своих местам скрываются, и когда мы, нижайшие, такожде и еще 5 сотнян, не хотячи по голословному сотника обнадеживанию приступать и подписываться не пожелали, желая по жизнь нашу быть в малороссийской команде в отправлении по званиям нашим козачей службы, как и предки наши находывались, то он, сотник, усмотря крайнее наше нежелание и не допуская по команде нашей за то к жалобе, помянутых козаков данными на просьбу его, сотника, Ямбургскаго полка карабинерами в страх другим арестовать, посадив под великороссийский Ямбургскаго полку караул; мы же, ныжайшие, всилу ночью тайным образом з местечка уехали».

Як зауважує Міллер, у кременчуцького сотника знайшлися наслідувачі. У Власівці два значкових товариша, Семен і Олександр Устимовичі, стали збирати в козаків підписи під проханням про бажання бути під Новоросійською губернією, а в с.Рублівці знайшовся такий самий «доброхот» в особі якогось Задорожного (напевно, мова йде про Мусія Задорожного, місцевого значкового товариша, що був у конфлікті із власівським сотником¹⁸). Знайшлися охочі до пікінерської служби й в Келеберді і теж подали прохання про приєднання до нової губернії¹⁹. Для

¹⁶ Терентієв Андрій – кременчуцький сотенний хорунжий (після 1752 – перед 1762), поручик (1767).

¹⁷ Терентієв Петро – вахмістр (1767). Вдова «прапорщика» Марія Терентієва, яка мешкає в Кременчуці, згадується 1789 і 1792 рр.

¹⁸ Див. справу від 16.I-7.VII.1764 р. про скаргу виборного козака Власівської сотні Павла Шарка і значкового товариша Мойсея Задорожного на власівського сотника Прокопа Майбороду за привласнення їх ґрунтів, див.: ЦДІАУК, ф.51, оп.1, спр.2665. Окрему скаргу М.Задорожного від 13.I-VI.1764 р., див.: Там само, спр.2676. До речі, М.Задорожний згодом, напевно, змінив своє відношення до пікінерії, бо у справі 1770-1772 рр. фігурує як значковий товариш Миргородського полку, див.: ЦДІАУК, ф.131, оп.30, спр.290.

¹⁹ 12.XI.1768 р. датований рапорт про спільний розгляд Новоросійською губернською канцелярією та Малоросійською Колегією питання щодо прохання-чолобиття старшин Келебердянської сотні про приписання їх під юрисдикцію Новоросійської губернії, див.: Лебедев А. Рукописи Церковно-археологического музея Императорской Киевской духовной академии. – Т.1. – Саратов, 1916. – С.209. Потоцька сотня, яка зрештою лишилася під юрисдикцією Гетьманщини, також небезпечно наблизилася до переведення у пікінери. Справа у тому, що її сотник Ілля Шутенко особисто вступив на пікінерську службу і вернувся на становище сотника лише 1765 р., див.: ЦДІАУК, ф.102, оп.3, спр.58.

Мельгунова цього було досить, аби оголосити Кременчуцьку і Власівську сотні відписаними від Гетьманщини і прийнятими під його команду.

«Об'ява» ця викликала серед кременчужан сильні протести. Стойчик* кременчуцької сотенної канцелярії Лашко подався до Остроградського із скаргою на Гаврилова за неправильний його запис в пікінери і заявив: «призвал мене сотник и спросил: куда де хочеш записаться, не объявляя, в какую службу; то я по простоте, не ведая его намерения, сказал: 'куда козаки, туда и я', а потом Гаврилов, как слышно стороною, вписал мене в пикинеры».

Лашко ходив до сотника й просив не вписувати його в пікінерський список, але сотник на те його прохання нічого не «об'явив». Відтак, висловлював свою волю козак, «а понеже как предки мои козако служили, так и я, нижайший, с потомством своим козако служить желаю, в помянутую ж пикинерскую службу вовся как наперед не желал, так и ныне не желаю».

Слідом за Лашком в полкову канцелярію з'явилося ще 60 козаків з Кременчука із скаргою на Гаврилова за те, що він неправильно показав їх бажаними бути під Новоросійською губернією, про що вони, прохачі, ні словесно, ані письмово ніде не оголошували, а навпаки, бажать, за прикладом предків, залишатися в малоросійській службі. Гаврилов, за їх словами,

«желая их к своему хотению привести, ласкает козаков, находящихся в командирациях, сменюю и другими подобными ласкательствами, а прочих, не склоняющихся на ласкательство, устрашает разными способами: так однажды, будучи в сотенной канцелярии, он убеждал некоторых и для наивысшего их устрашения держал под караулом находящегося в Кременчуге Ямбургского карабинерного полка, причем, созвавши плотников с топорами, приказал делать на несогласных колодки. Некоторых из челобитчиков Гаврилов теснит необыкновенными постоями, каких прежде даже при больших наездах не бывало; берет подводы 'с немалым против прежнегоотягощением' и по просьбам об отлучке из Кременчуга по крайним нуждам не выдает паспортов, объявляя, что если просящий в его угоду подпишется на пикинерском списке, то и паспорт ему дан будет, а нежелающих устрашает высылкой с нынешних предковских грунтов и жилей во внутрь Малья России и чинит утеснение в забранье с поля хлеба». «И по таким устрашениям, – писали чолобитники, – и в дома нам без командира явится опасно, ибо если командира нам определено не будет, он крайне нас разорить может».

Сотняни закінчували свою чолобитну проханням про те, щоб лишили їх як і доти в козацькій службі та призначили їм нового сотника. Слідом за цією чолобитною надійшло й прохання ще від 39 кременчуцьких сотнян уже на ім'я гетьмана в Генеральну військову

* Стойчики – нарочні козаки, які зі своїми кінями утримувалися при канцеляріях Гетьманщини для потреб поштової служби.

канцелярію. У ньому козаки скаржилися, що Гаврилов примушує їх силою до пікінерської служби и утискує багатьох з них під караулом, так що вони змушені покинути свої домівки, жінок та дітей і ховатись; якщо і далі їм не буде від гетьмана захисту, то вони, чолобитники, змушені будуть рятуватись від Гаврилова втечею. І так як за призначенням Гаврилова в ротмістри їм неможливо залишатись без командира, то просять призначити їм сотником старшину з Полтавського полку – військового канцеляриста Григорія Бужинського²⁰.

Утім, незважаючи на протести кременчуцьких сотнян, гору взяли не вони, а Гаврилов. 6 вересня 1764 р. імператриці доповіли наступне прохання від старшин Кременчуцької та Власівської сотень:

«Мы, нижеподписавшиеся малороссийских сотенных местечек старшины, выборные козаки и владельцы в тех местечках с нашими подданными и с желающими жителями, твердо будучи уверены, что В. И. В. из матерняго милосердия всех своих верноподданных всякого звания людей в лучшее состояние и благополучную жизнь приводит за весьма себе угодное монаршеское удовольствие поставляя и в том неутомимый труд всемилостивейше соизволите брать; взирая на то, мы, верноподданные рабы В. И. В., дерзаем испросить такого же матерного призрения, чтоб нас целыми нижеозначеными местечками к Новороссийской губернии, оставя нас при прежних наших землях и угодьях, под единое право и команду соединить, чрез что совершенно мы уповаем в лучшее состояние нашу жизнь привести, и полезнее нынешнего В. И. В. и отечеству сделаться. Всемилоостивейшая Государыня, мы, верноподанные В. И. В. рабы, всеподданейше просим о сем нашем прошении Высоч. милосердие и указ учинить».

Як уже повідомлялось вище, така «милість» була дана. Був підписаний і указ, отриманий в гетьманському Глухові 4 жовтня, яким наказувалося віддати Кременчук і Власівку з мешканцями (5 112 чол.²¹), землями і маєтностями, за їх бажанням, під оруду Новоросійської губернії.

Кременчук ставав ротним містом (9-ї роти) Дніпровського пікінерського полку²². Шефами цього полку вважались Новоросійські

²⁰ Бужинський Григорій Григорович (1739 – ?) – службу розпочав 1.І.1755 р. при Полтавській полковій канцелярії, з 1759 р. – військовий канцелярист, з 1764 – військовий товариш (1769 р. направлений у військовий похід), див.: Кривошея В.В. Кривошея І.І. Кривошея О.В. Неурядова старшина Гетьманщини. – К., 2009. – С.49.

²¹ Шафонский А. Черниговского наместничества топографическое описание. – К., 1851. – С.38.

²² Дніпровський пікінерний полк складався з таких рот: 1) Старосанжарська; 2) Новосанжарська; 3) Білицька; 4) Кобеляцька; 5) Сокольська; 6) Кишенська (Кишеньківська); 7) Переволочанська; 8) Келебердянська; 9) Кременчуцька; 10) Власівська. Землі полку стали основою для виокремлення Кременчуцького повіту. На 1772 р. у полку лічилося 1 368 військовослужбовців; членів їх родин і приписних – 24 166 осіб (11 712 чол. та 12 454 жін.); державних поселян на полковій території – 9 687 осіб (4 832 чол. та 4 855 жін.). Разом «у відомстві» полку – 35 221 осіб (17 912 чол. та 17 309 жін.), див.: ІР НБУВ, ф. V, спр. 265, арк. 106. На 1782 р. на території полку мешкало 24 341 осіб чоловічої статі (кількість мешканців полку за поселеннями див. Додаток).

губернатори, а першим полковником став Микола Одобаш. Протести ж гетьманського уряду, який доживав останні дні, були проігноровані. У 1775 р. до Новоросії приєднали й Потоцьку та Омельницьку сотні Миргородського полку²³.

Згодом, уся скандальна історія з пікінерією потрапить і на сторінки славнозвісної «Історії Русів»²⁴, історико-політичного трактату-памфлету невідомого автора, де буде описана в гротескно-іронічному тоні²⁵. Це текст зайвий раз засвідчив ворожість українців до імперських реформ коштом автономії України.

Для кременчужан же історія із пікінерією стала свідченням втрати козаками провідної ролі в історії краю, своєрідної соціальної трансформації локального масштабу, коли змінюються «пани», забувається і переписується-коригується історія, а також пропонується будувати нові стосунки «з чистого листа». І як завжди за «доби змін» – «кто-то здесь, чего-то, где-то выгадал, ну а кто-то, что-то прогадал».

Для кременчужан же історія із пікінерією стала свідченням втрати козаками провідної ролі в історії краю, своєрідної соціальної трансформації локального масштабу, коли змінюються «пани», забувається і переписується-коригується історія, а також пропонується будувати нові стосунки «з чистого листа». І як завжди за «доби змін» – «кто-то здесь, чего-то, где-то выгадал, ну а кто-то, что-то прогадал».

²³ Здається, тоді їх перепідпорядкували Полтавському козацькому полку, адже територія сотень не увійшла до складу Кременчуцького повіту (принаймні ревизія 1782 р. про них не згадує), а 1785 р. Катеринославський магістрат переслав до Кременчуцького магістрату указ Сенату «про залишення частини Полтавського полку сотень Омельницької та Потоцької на малоросійських правах судочинства та рішення справ», див.: ЦДІАУК, ф.955, оп.2, т.І, спр.3978. Слід також зауважити, що практично відразу після переходу Кременчуцької сотні у пікінерію розгорівся її «прикордонний» конфлікт із Омельницькою сотнею, що лишилася за Гетьманщиною. 1766 р. кременчужани скаржилися, що «обивателями Омельницького округу» кременчуцькі землі «прихвачені», а також прибрані відповідні граничні знаки, див.: ЦДІАУК, ф.102, оп.3, спр.61. Клопоти з новим кордоном отримав і Пивогірський (Пивогородиський) монастир, що мав маєтності у Власівській сотні (центральний уряд монастиря лишився у Городищі-Градизьку під юрисдикцією Миргородського полку).

²⁴ Причому то не єдина українська «історіографічна реакція» на цю справу. Так, до однієї рукописної збірки 1780-х рр. включені й тексти указів Катерини II про включення міста Кременчука до Новоросії та про врегулювання кордонів між Малоросією та Новоросією, див.: ІР НБУВ. – 451/689с (Збірник з зібрань Софійського собору).

²⁵ *История русов.* – К., 1991 (препринт 1846). – С.252-254.

**Відомості про населення військових поселень
Дніпровського пікінерського полку на листопад 1782 року**

звание полков	в воинских селениях принадлежащих к тем полкам	во оных сколько		
		мужеска полу душ	десятин земли	
Днепровского пикинерного	сии селения комплектуют оной полк.	Келеберде	543	за неописанием принадлежащей к сему полку земли не известно
		Солошине	176	
		Новых Сенжарах	3880	
		Беликах	3437	
		Кобыляке и в Горишних млинах	3515	
		Старых Сенжарах	2680	
		Кременчуге	282	
		Богомолвке	373	
		Кохновке	486	
		Пещаном	423	
		Власовке	248	
		Недогарках и Бугачевке	437	
		Рублевке	531	
		Пришибе с хуторами	1790	
		Кахновке	348	
		Переволочне	328	
		Горбаневке	31	
		Кишенке	1008	
		Лучках	201	
		Ханделеевке	206	
		Соколке	2353	
Комаровке	632			
Лисовке	133			
	ИТОГО	24 341		

З Гетьманщини до Новоросії: справа із пікінерією на Кременчущині 1764 р.

РДАДА, ф.16, оп.1, спр.796, ч.7, арк.105-107.

* Документ наданий А.Пивоваром.